

'Ik had gewoon niet zo'n zin om op al die nonsens in te gaan'

De terugkeer van Dennis Chambers

Het Drumworld Festival markeerde de terugkeer van Dennis Chambers, die letterlijk zijn eerste drumclinic gaf na een lange periode van ziekte. Een periode die zich kenmerkte door de wildste verhalen op internet en voornamelijk stilte van de kant van Chambers zelf. Aan Slagwerkkant vertelt hij nu zijn verhaal.

tekst en foto's Dennis Boxem

'H'et is echt niet zo dat ik niet in staat was om in de tussentijd dingen te weerleggen – nou ja aanvankelijk wel, want ik lag in een coma – maar ik had gewoon niet zo'n zin om op al die nonsens in te gaan.' Zo pareert Chambers mijn openingsvraag en daarbij gooit hij het woord 'coma' over tafel met een luchtigheid die je gezien de ernst van de situatie niet zou verwachten. Want inderdaad, Chambers lag maar liefst zeven dagen in comateuze toestand in een Spaans ziekenhuis. 'Het is allemaal begonnen met een aandoening aan mijn slokdarm. Ik had daar een soort poliepen en die zijn een tijd geleden weggehaald. In die tijd ben ik ook flink afgevallen. Daarbij zijn er kennelijk een aantal blijven zitten, wat verder naar beneden. Tijdens een vlucht naar Spanje is dat gaan bloeden. Ik had letterlijk een aantal gaten in mijn slokdarm. Ik voelde me al niet zo lekker in het vliegtuig, en later die avond ben ik in mijn hotelkamer gevonden in een plas bloed. Ik was kennelijk naar de badkamer gelopen, maar daar weet ik zelf niets meer van.'

Terwijl Chambers in het Spaanse ziekenhuis in een coma lag, draaide op internet de geruchtenmachine op volle toeren. Hij zou

kanker hebben, wat een verklaring was voor zijn forse gewichtsverlies; hij zou zijn overleden; hij zou een leveraandoening hebben; de wildste geruchten kwamen voorbij. 'Mijn vrouw werd plat gebeld door mensen die gehoord hadden dat ik was overleden, nog voordat ze zelf precies wist wat er met me aan de hand was. Daar kan ik niet om lachen. De situatie was echt krankzinnig. Zelf kreeg ik daar natuurlijk niets van mee, en op het moment dat ik wel doorkreeg wat er voor verhalen verteld werden, had ik niet de minste behoefte om het allemaal recht te zetten. Als mensen zo nodig willen kletsen, dan doen ze maar!'

Drumfanaat

Chambers' reactie op de hele situatie is eerder onverschillig en laconiek dan echt boos. Maar ook vóór zijn ziekte was het al opvallend dat hij zich steeds meer terugtrok uit de schijnwerpers. 'Dat is misschien wel een beetje waar, maar het heeft allemaal met de juiste *mind set* te maken. Ik moet in de juiste *state of mind* zijn wil ik een interview geven, en dat gebeurt niet zo vaak meer. Weet je, ik ben een enorme drumfanaat. Ik vind spelen

heerlijk, en ik heb een gigantische verzameling drums en bekkens waar ik eindeloos mee in de weer kan zijn, maar om daar nu de hele dag over te praten. Daar vind ik helemaal niets aan. Ik heb in het verleden zo veel interviews gegeven, en iedereen stelt dezelfde vragen. Wanneer ben je met drummen begonnen, wat zijn je grote voorbeelden? Dat heb ik toch allemaal al verteld, joh. Dan praat ik liever over wat anders. Het is echt niet zo dat ik gesloten ben, en dat niemand mag weten wat er aan de hand is, maar ik ben wel veel selectiever geworden.

'Er lopen ook enorm veel mensen rond die gewoon iets van je willen. Als ik een keer in mijn thuisstad Baltimore speel, dan staat de telefoon roodgloeiend. Mensen waarvan ik niet eens meer wist dat ze nog leefden die ineens opbellen alsof ze je gisteren nog gesproken hebben. Of je nog kaartjes voor ze kunt regelen. En denk je dat je daar wat van hoort op het

moment dat je ziek bent? Het zijn allemaal dingen die veel te veel energie kosten en alleen maar afleiden van de dingen die echt belangrijk zijn in het leven. Dat haat ik.'

No English

Bijkomen uit een coma was voor Chambers een behoorlijk surreële gebeurtenis. In het ziekenhuis in het Spaanse Alicante was men ook bepaald niet voorbereid op de komst van een Engelstalige muzikant. 'Toen ik bijkwam, lag ik in mijn eentje op een kamer. Ik wist niet waar ik was, ik wist niet wat er aan de hand was en niemand sprak ook maar een woord Engels. Mijn behandelend arts tijdens de hele periode kwam niet verder dan *No English*. Daar kwam nog eens bij dat iedereen er heel gek uit zag. Iedereen had gigantische ogen met heel veel oogwit en pikzwarte irissen. Doodeng was het. En net op het moment dat

'Ik vind spelen heerlijk en ik heb een gigantische verzameling drums en bekkens, waar ik eindeloos mee in de weer kan zijn, maar om daar nu de hele dag over te praten...'

ik dacht dat ik helemaal gek aan het worden was, zag ik vanuit mijn ooghoek mijn vrouw zitten. Dat was de enige die er op dat moment voor mij normaal uit zag. Toch raar wat zoiets met je hoofd doet.'

Tijdens Chambers' verblijf in het Ziekenhuis vond in Alicante het jaarlijkse jazzfestival plaats. Aan bezoek had hij dan ook geen gebrek: 'De eerste die op bezoek

kwamen, waren Chick Corea en Stanley Clarke. Een paar dagen later stonden Kevin Eubanks en Dave Holland voor de deur. Weer een paar dagen later Simon Phillips samen met Hiromi en Anthony Jackson. Ik had het idee dat ik een soort toeristische trekpleister aan het worden was. Alsof er bij het vliegveld een bordje stond: linksaf voor het jazzfestival en rechtsaf voor het ziekenhuis met Dennis >>

• uitgebreide video van Chambers' clinic in Ittervoort

www.slagwerkkrant.nl/swkplus

**SLAG
WERK
KRANT
DIGITAAL**

'Bij mij is hoe ik speel heel erg afhankelijk van bij wie ik speel'

>> Chambers. Toegang 5 euro! Haha. Dat verblijf in het ziekenhuis heeft me veel te lang geduurd, ik ben in een rolstoel naar buiten gereden, maar ik had het bij wijze van spreken nog willen kruipen.'

Simon Phillips

De vlucht terug naar huis was ook nog niet zomaar geregeld. Chambers zat in een rolstoel en was nog te zwak om met een gewone lijndienst naar huis te vliegen. 'Ik sta daarvoor eeuwig in het krijt bij Simon Phillips. Die heeft hemel en aarde bewogen om ervoor te zorgen dat ik naar huis kon. Hij heeft een kennis met een privévliegtuig geregeld, gezorgd dat mijn vervoer van en naar het vliegtuig op orde was, dat al mijn bagage meekwam. Alles. Fantastisch gewoon. Ik vind het echt ongelooflijk wat hij voor me heeft gedaan.

'Eenmaal thuis had ik lange tijd helemaal geen behoefte om achter de drums te gaan zitten. Ik denk dat ik in eerste instantie gewoon te zwak was, maar toen ik me beter begon te voelen, was het gevoel er ook nog niet zo. Ik moest me er echt toe zetten. En toen ik uiteindelijk weer op de kruk zat, en ik een paar stokken in mijn handen had. Kwam het opeens weer allemaal terug. Ik had ook weer de drive om te spelen.'

Niets aan de hand

En die drive is duidelijk te zien tijdens zijn clinic op het Drumworld Festival. Chambers is in een uitstekend humeur en speelt de sterren van de hemel. Diepe grooves, grootse gebaren en heel veel spektakel. Kan het zijn dat hij misschien door zijn ziekte wat meer van zijn oude vuur heeft hervonden? 'Nee, dat denk ik niet hoor. Volgens mij is daar niets veranderd. Alleen is het bij mij wel zo dat hoe ik speel, heel erg afhankelijk is van bij wie ik speel. Bij Mike Stern moet ik inbinden; ik mag niet zo veel doen, en ik mag ook niet te aanwezig zijn. Dat is een heel andere insteek dan wanneer ik bij John McLaughlin speel. McLaughlin is helemaal gek van drums, dus daar kun je bijna niet te veel spelen. Het is een heel verschil of je twaalf jaar lang iemands persoonlijke drumcomputer bent (doelend op zijn werk bij Santana; red.) of dat je daadwerkelijk zo veel mogelijk van jezelf in de muziek mag stoppen. Het is allebei een uitdaging, maar

niet om dezelfde reden. Je wilt toch dat iemand je inhuurt om wie je bent. Je gaat Steve Gadd toch ook niet inhuren omdat je iemand wil die niet als Steve Gadd klinkt.'

Het mag duidelijk zijn dat Chambers inmiddels weer helemaal op zijn oude niveau is. En dat terwijl hij naar eigen zeggen nog steeds niet oefent. 'Nee, zelfs na die lange periode van afwezigheid niet. Maar ik heb ook helemaal geen problemen gehad met het daadwerkelijke fysieke aspect tijdens mijn terugkeer. Ik heb wat losse gigs gedaan met Stern – gewoon omdat ik wilde weten hoe het met mijn handen stond – en eigenlijk ging dat helemaal goed. Tijdens de tweede set voelden ze wel aan alsof ze van iemand anders waren, want helemaal fit was ik natuurlijk niet, maar de beheersing was er gewoon. Niets aan de hand.'

Actief

'Ik denk dat ik mezelf misschien iets te veel verloochend heb de afgelopen jaren. Mijn carrière nam vanaf het begin eigenlijk zo'n enorme vlucht dat ik nooit de tijd heb genomen om eens goed om me heen te kijken. En om

eens goed na te denken over waar ik mee bezig was. Ik zat de afgelopen jaren achter een drumkit of was onderweg. Veel meer was er niet. Er zijn tours geweest met Mike Stern waarbij je drie maanden onderweg bent en dan zes vrije dagen hebt. Twee daarvan waren dan ook nog eens reisdagen. Dat moet echt minder. Ik wil nu gewoon weer eens met mensen praten die niet weten dat ik Dennis Chambers de drummer ben. Gewoon eens door het park lopen, naar de lucht kijken. Natuurlijk ga ik nog steeds touren, en blijf ik gewoon heel actief, maar ik wil nu toch wel eens daadwerkelijk iets van de wereld zien.'

Chambers is dus echt helemaal terug, en zijn agenda begint ook alweer behoorlijk vol te lopen. 'Ik ga nu eerst naar huis, maar aan het eind van de maand met Mike Stern naar Aruba. Eigenlijk had ik tegelijkertijd met Maceo Parker in Baltimore moeten spelen, maar dat gaat dus mooi niet door. En daarna? Nou ik zie het wel. Laat ik het zo zeggen: als ik aangeef dat ik wil spelen, hoef ik me nooit te vervelen.' ■

www.dennischambers.com